

obžalobce do rozsudku krajského jako kmetského soudu v Plzni ze dne 20. června 1925, pokud jím byl Jakub D. sprostěn z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti podle § 491 a 493 tr. zák., odpadá.

D ů v o d y:

Proti rozsudku krajského jako kmetského soudu v Plzni ze dne 20. června 1925, pokud jím byli obžalovaní sprostěni z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti podle §§ 491 a 493 tr. zák., podal soukromý obžalobce zmateční stížnost. Při roku nařízeném u Nejvyššího soudu jako soudu zrušovacího k jejímu projednání se ukázalo, že spoluobžalovaný Jakub D. byl zatím zvolen za poslance Národního shromáždění. Hledíc k ustanovení § 24 ústavní listiny Československé republiky, podle něhož je k jakémukoli trestnímu stíhání člena Národního shromáždění třeba souhlasu příslušné sněmovny, jenž vykázan nebyl, usnesl se Nejvyšší jako zrušovací soud dne 12. dubna 1926, že se trestní řízení proti Jakubu D-ovi z jednání o zmateční stížnosti Karla P-e vylučuje, i byl sborový soud první stolice poukázán, by ohledně Jakuba D-e zařídil další podle zákona. Krajský soud v Plzni obrátil se na předsednictvo poslanecké sněmovny Národního shromáždění republiky Československé se žádostí o vydání poslance Jakuba D-e k trestnímu stíhání pro uvedený přečin, poslanecká sněmovna se však podle přípisu svého předsednictva ze dne 14. července 1927 usnesla žádosti té nevyhovět. Vzhledem k tomu a k dalšímu ustanovení § 24 ústavní listiny, že je stíhání poslance vždy vyloučeno, odepřela-li sněmovna k němu souhlas, nemůže býti v trestním řízení proti Jakubu D-ovi o soukromé obžalobě Karla P-a pokračováno a odpadá tudíž také vyřízení zmateční stížnosti Karla P-e proti výše uvedenému rozsudku soudem zrušovacím, pokud jde o obžalovaného Jakuba D-e.

Čís. 3102.

Skutková podstata zločinu podvodu ucházení se o křivé svědectví (§ 199 a) tr. zák.) vyžaduje, by se pachatel ucházel o svědectví křivé, totiž o to, by svědek udal jako pravdivé okolnosti, o kterých z vlastního seznání neví, nebo by okolnosti, které z vlastního seznání zná a o nichž má vypovídati, zamlčel; po subjektivní stránce pak vědomí pachatelovo, že to, co podle jeho žádosti má svědek potvrditi, není v souhlase se subjektivními postřehy svědkovými.

(Rozh. ze dne 1. března 1928, Zm I 715/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného proti rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Hradci Králové ze dne 6. října 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197 a 199 písm. a) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu ohledně obžalovaného projednal a nový rozsudek vydal.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost právem vytyká důvodem zmatečnosti podle § 281 č. 9 a) tr. ř. rozsudku první stolice, že se z jeho skutkových zjištění nedá dovodit ani objektivní ani subjektivní skutková podstata zločinu podvodu ucházením se o křivé svědectví. Po stránce objektivní jest ke skutkové podstatě onoho zločinu třeba přesného zjištění, že se pachatel ucházel o svědectví křivé, totiž o to, by svědek udal jako pravdivé okolnosti, o nichž z vlastního seznání neví, nebo by okolnosti, jež z vlastního seznání zná a o nichž má vypovídati, zamlčel; po subjektivní stránce zjištění, že si byl pachatel vědom, že to, co podle jeho žádosti má svědek potvrditi, není v souhlasu se subjektivními postřehy svědkovými. Rozsudek nalézacího soudu v prvním směru zjišťuje pouze, že obžalovaný svědkovi Václavovi M-ovi říkal, že mu dává 50 Kč, by mu svědectvím u soudu neškodil, že byli vždy za dobře; svědka Josefa L-a že vyzýval, by šel v jeho prospěch svědčiti k soudu, což však svědek odmítl tím, že u ničeho nebyl, a že obžalovaný ho na to vybízel k tomu, by pohnul svého kamaráda Josefa Š-a, by nesvědčil v jeho neprospěch a by mu (obžalovanému) neškodil, což L. Š-ovi také vyřídil; posléze že svědka Františka P-a žádal, by mu neškodil, by mluvil před soudem v jeho prospěch. Obraty, jichž obžalovaný podle těchto zjištění použil, mohou ovšem býti dostatečným prostředkem k ucházení se o křivé svědectví, opodstatní-li se zjištěním bližších okolností, že neměly a nemohly míti jiného významu než pohnouti svědka k tomu, by vypovídal o určitých okolnostech nebo je zamlčoval proti pravdě, poněvadž není podle jejich doslovu vyloučen ani ten smysl, že má jimi býti svědek pohnut jen k tomu, by vypovídáním proti pravdě straně neškodil a v její neprospěch proti pravdě nesvědčil. Jestliže tedy nalézací soud bez uvedení takových bližších okolností o podstatě sporu, o skutečnostech, o nichž svědkové byli vedeni a o nichž vypovídali, zejména však bez zjištění, že podle návodu obžalovaného měli vypovídati proti pravdě něco odchýleného, usuzuje zřejmě jen ze samých použitých slov obžalovaného, že se u svědků ucházel o křivé svědectví, namítá právem zmateční stížnost důvodem zmatečnosti podle § 281 č. 9 a) tr. ř., že objektivní znak ucházení se o křivé svědectví není takto naplněn. Jen na základě těchto zjištění lze pak usuzovati i na subjektivní stránku činu, kterou ovšem napadený rozsudek správně vytyčuje v konečné její funkci, totiž v úmyslu obžalovaného, dosáhnouti u svědků, by proti pravdě u soudu vypovídali jako svědci jinak, než je jim skutečně známo; pro jeho odůvodnění nelze však uznati za postačitelý pouhý poukaz nalézacího soudu na úpornost vedení sporu. Vědomí obžalovaného o tom, že svědkové mají podle jeho žádosti proti pravdě u soudu vypovídati, třeba pro naplnění tohoto úmyslu zjistiti určitě a bezpečně v první řadě; i nedostatek tohoto zjištění subjektivní stránky činu napadá tedy zmateční stížnost právem. Podle toho, co uvedeno, nelze nejvyššímu soudu rozhodnouti ihned ve věci samé, ježto je třeba nového hlavního přelíčení u soudu nalézacího za účelem shora uvedených nutných zjištění; bylo tedy třeba ihned v neveřejném sezení za souhlasu generálního prokurá-

tora rozsudek k zmateční stížnosti obžalovaného, vady uvedené vytýkající, podle § 5 novely k trestnímu řádu zrušiti.

Čís. 3103.

Odporu obžalovaného proti rozsudku v jeho nepřítomnosti vynesenému jest vyhověti, prokáže-li, že se ke hlavnímu přelíčení nemohl dostavit pro neodvratnou překážku mimo něho ležící, najmě pro nemoc (§ 427 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 1. března 1928, Zm I 771/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného proti rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 7. února 1927, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločiny podvodu podle §§ 197, 200, 203 tr. zák. a zpronevěry podle § 183 tr. zák., zrušil napadený rozsudek v odsuzující části jako zmatečný a věc vrátil témuž nalézacímu soudu, by o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Obhájce obžalovaného předložil soudu první stolice po vyvolání věci lékařské vysvědčení okresního lékaře Dr. Karla R-a ze dne 5. února 1927, podle něhož jest obžalovaná stížena chudokrevností a srdeční vadou a musí se pro tuto dobu vyvarovati každého rozčilení, by se její nemoc nezhoršila, poněvadž zhoršením choroby by mohlo vzniknouti nebezpečí jejímu životu, a v němž Dr. R. potvrzuje, že se nalézá v jeho léčení. Zároveň obhájce navrhl, by z toho důvodu bylo líčení odročeno zvláště ježto je nutno, by obžalovaná byla přítomna hlavnímu přelíčení. Návrhu tomu soud nevyhověl s odůvodněním, že se nejedná o takovou chorobu, která by zabraňovala obžalované dostaviti se k soudu, a usnesl se, by se líčení konalo v její nepřítomnosti. Zároveň soud nařídil, by obžalovaná byla ohledána soudním lékařem Dr. P-em. Před vynesením rozsudku dostavil se Dr. P. a sdělil, že se nemohl do bytu obžalované dostat, ježto byt byl uzavřen, a že není pravděpodobno, že by byla obžalovaná tak těžce churava, by nemohla vstáti a se ozvati a že podle udání domovnice vychází z domu. Po té soud vynesl rozsudek. Stížnost uplatňuje, protože nebylo vyhověno shora uvedenému návrhu, zmatek podle § 281 čís. 4 tr. ř. Stížnost jest v právu. Podle § 226 tr. ř. jest onemocnění důvodem, pro který může obžalovaný žádati odročení hlavního přelíčení; podle § 275 tr. ř. smí býti pokračováno v hlavním přelíčení, onemocní-li při něm obžalovaný tou měrou, že při něm nemůže zůstat, pouze se svolením obžalovaného a § 427 tr. ř. ustanovuje, že musí býti vyhověno odporu obžalovaného proti rozsudku v jeho nepřítomnosti vynesenému, prokáže-li, že se k němu nemohl dostavit pro neodvratnou překážku mimo něho ležící, za kterouž překážku zajisté dlužno považovati nemoc (Löffler Ö. R. 432 a rozh. víd. n. s. 1085). Uváží-li se, že pro ženu dosud zachovalou jest zajisté líčení věcí rozčilující a okolnost,